

Konvertering altid, selv om denne i Øjeblikket faktisk begrænser sig til en Konvertering af Statsgælden, er en Foranstaltning, der griber ind i mange økonomiske Forhold, har vidtrækkende Følger, og navnlig griber ind i *modstaaende* private Interesser. Kreditorer og Debitorer staa over for hinanden med modstaaende Interesser. Jeg ved meget vel, som det ogsaa blev udtalt af den første ærede Taler, at her i Tinget er Sympatien afgjort paa Debitorernes Side. Jeg tror ikke, dette er saa fuldt berettiget, som det er almindeligt. Det maa jo vel erindres, at Kreditorerne, Kapitalisterne her i Landet ere ikke store Matadorer, men overvejende Smaafolk. Dette oplystes tilstrækkeligt i sin Tid af Justitsministeren med Hensyn til Forholdene ogsaa for de Kapitalers Vedkommende, som indestaa i Overformynderiet, at det gennemgaaende er smaa Kapitaler. Og se vi paa Kapitalforholdene i det store og hele, hvilken Rolle spiller saa ikke Sparekassernes flere Hundrede Mill.? Det er overvejende Smaafolks Kapitaler. Det forholder sig paa samme Maade med Markedet paa Kreditforenings Obligationer. For en ikke ringe Del er det Smaakapitalister, som paa den Maade søge at gøre nogle faa Hundrede Kroner frugtbringende. Jeg tror ikke, man kan gaa ud fra, at Kreditorerne ere rige Matadorer og Debitorerne fortrykte Smaafolk. Tværtimod finder man ofte, at store Godsbesiddere, Husejere, som eje mange store kostbare Huse, ere Debitorer, medens derimod Kreditorerne ere Folk med meget beskedne Midler. Her ligger netop for mig et Brev, som jeg modtog forleden Dag her i Tinget fra en anonym Brevskriver, der skriver angaaende Konverteringen: „Jeg er Rentenyder af noget under 400 Kr. om Aaret. Kun med streng Nøjsomhed og Økonomi kan jeg hjælpe mig dermed. Selv den mindste Nedsættelse vækker Bekymring hos mig og alle, der ere stillede saaledes“. Det tror jeg, enhver vil indrømme er fuldkommen sandt. Jeg mener altsaa paa Forhaand, at man ikke kan gaa ud fra, at det udelukkende er Debitorernes Interesse, man skal se paa i denne Sag. Jeg mener, at man fra et Samfundsstandpunkt, fra et Statsstandpunkt bør se ligeligt til begge Sider og derfor ikke ensidigt træffe Foranstaltninger i den ene Parts Interesser, naar disse Foranstaltninger ikke ere retfærdiggjorte ved, at Statens finansielle Tilstand i Øjeblikket kræver den.

Hovedspørgsmaalet for mig bliver derfor: Er virkelig dette Tidspunkt det rette

for Staten til at gaa til en Konvertering af sin Statsgæld? Jeg kan ikke se, at dette er Tilfældet. Det forekommer mig tværtimod, at det er et ret ugunstigt Tidspunkt, der er valgt til denne Operation. Ganske vist synes det ved første Betragtning, som om det er ret gunstige Vilkaar, Staten har naaet, naar der ydes en Kurs af 97 $\frac{1}{4}$ pCt., men enhver, som læser lidt videre, vil jo se, at denne Kurs er ganske nominal. Den fremkommer derved, at man tillige har indrømmet et Omregningsforhold mellem Krone og Francs, som i Virkeligheden forøger Byrden med 576,000 Kr. Dette Beløb maa altsaa drages fra det, som i Virkeligheden naas. Og det ses endvidere, at der skal betales en Rente af 3 pCt. fra 1ste Januar til 11te Marts, og at det udgør omtrent 400,000 Kr. Jeg kan ikke se rettere, end at naar man tager disse Forhold med i Beregning, vil Kursen faktisk blive 96 pCt. Skulde jeg gøre mig skyldig i en Fejltagelse, maa jeg undskylde det med den overordentlig korte Tid, der har været til at undersøge disse Forhold, og som gør, at man maa fremsætte slige Beregninger og med al fornødent Forbehold. Jeg kan imidlertid ikke se rettere, end at den faktiske Kurs maa siges at være omtrent 96. Selv om vi holde os til den nominelle Kurs, viser det sig, at der er fremkommet en Forøgelse af Statsgælden med mere end 2 Millioner Kr.; og at der vindes en aarlig Rentebesparelse af 216,500 Kr. Det vil altsaa sige, der skal hengaa omtrent 10 Aar, før man har indvundet i Rentebesparelse det, man forøger Statsgælden med, og der vil altsaa først efter den Tid blive en virkelig Fordel for Statskassen ved Operationen. Det stillede sig paa lignende Maade, kun endnu ugunstigere, med Hensyn til Konverteringen i 1896. Da var Forholdet dette, at man først i Aaret 1914, eller naar den Tid kommer, da man paa ny kan opsige Laanet, er naaet til det Tidspunkt, da der skulde begynde at blive Fordel for Statskassen. Jeg anser det for meget tvivlsomt, om der ikke inden disse 10 Aars Forløb vil komme et Tidspunkt, da man vil kunne opnaa et nyt Laan til betydeligt gunstigere Vilkaar. Det er bekendt nok — for ikke at tale om vore egne Forhold — at Diskontoen for Tiden er 5 pCt. baade i Berlin, Hamburg og Frankfurt. Selv i London, hvor ellers Diskontoen kan gaa ned til 1 $\frac{1}{2}$ à 2 pCt., har den i længere Tid været 3 pCt. Jeg kan ikke tro andet, end at inden ikke ret lang Tid ville disse Forhold forandre sig; saa jeg anser det for højst sandsynligt, at man